

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN 2.50 iliori
PE JUMĂTATE AN 1.30 "
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN 3 — cot.

APARE :

ÎN PIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM
LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U, 38
TOATE SCRISERILE LA V. BERBE CAR, KÖRÖS-BÖKENY

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.“ (IOAN 14, 6.)

Bogăția dăruitoare.

Dela Dr. Eberhard Arnold.

Adevăratul cuget nobil este bună-tatea din bogăția, care nu dă, ca să iee, ci care dăruiește, că să dăruiască. Un an teluptător pentru nobilitate zise odată: „Omul să poartă fără de voiă nobil, când nu vrea nimic de la oameni, ci-i obicinuit, tot a da.“ Pentru aceea e un suflet nobil apăsat, când cel de el dăruit să mărturisește a fi îndatorat la mulțămită. Și este un sămn a sufletului grosolan și josnic, care să sucește și să împotrivește, când îi dăm cauză la mulțămire. Numai sufletul bogat mulțămeste bucuros. Ca însăși să jertfească și să fie dăruit, are el setea, a lua în sine toate bogățiile. „Fără de saț să silește el după bogății și tesaure, pentru că virtutea lui este nesătulă în a vrea să dăruiască.“

Față cu aceasta este o bogăție moartă a lăcomiei înghețată, care tote le poșede pentru sine și le ține toate pentru sine, fie aceea bani ori cultură ori altceva. Ea să poate arăta în lăcomie, care tot mai mult caută a dobândi pentru sine și nu ia aminte, că înșelăciunea ei îl împletește ca cu o mreje a robiei ce nu să poate rupe. (I. Tim. 6, 9; Mat. 13, 22.) Focul cel necurat a lăcomiei de bani mistuiește setea după adevărata viață și a isvorului, vieței, așa

că adevărul cel atât de simplu și totuși atât de înstreinat l-am pierdut: „Nimenea nu trăiește de acolo, că are multe bunuri.“ (Evang. Luca 12, 15.)

Dară tot aceea bogăție moartă poate deveni într'o săturare, care nu mai caută și nu mai dorește după nimic, pentru că 'i se pare a avea pentru sine destulă gustare și îndestulare și o viață pentru alții nici când n'a cunoscut, cum era aceasta la omul cel bogat (Luca 16, 19.) și cum să lămurește prin cuvântul surprinzător: „Tu zici: Sunt bogat și m'am înavuțit, și de nimic nu am lipsă; și nu știi, cât ești de mișel și ticălos, și sărac și orb și gol!“ (Apoc. 3, 17; asam. I. Cor. 4, 8.) Sufletul cel amăgit își puse încrederea în bogăție (Mat. 13, 22.) și să știu a se liniști pre sine, dară el merită cuvântul: „Nebune, în asta noapte se va cere dela tine viața ta, și ale cui vor fi cele ce ai câștigat? Așa este acela, ce adună *lu-și* tesaure și nu este bogat în *Dumnezeu*.“ (Luca. 12, 20—22.) „O groază este cugetul cel degenerator, care zice: „Toate pentru mine.“ Către aceasta bogăție nehrupțiferă, care nu cunoaște predarea dăruitoare, pentru că nu are pre Dumnezeu cel bogat al iubirei, zice Domnul: „Vai vouă bogăților, că v'ați și luat mângăierea voastră,“ (Luca 6, 24.), și Iacob strigă spre acești oameni morți: „Plângeți și

vă tânguți de nenorocirile ce vor să vină asupra voastră, bogaților!" (Iacob 5, 1.)

Înse există mai o voință. de dăruit din gol, o tragere înoită cu pompa din fântâni uscate, o cheltuire a banilor de hârtie, unde nu mai este aurul țetei, o voință a iubi și a da, unde nu mai este putere, a susținea propria viață, *opintiri* spre iubire, cari aduc la iveală numai *masca* iubirei, pentru că nu este aici curgerea din isvorul primitiv a iubirei. Este starea cea deamnă de deplâns, pre care Pavel atât de neasemănatul o descrie: „De ași împărți toată avuția mea săracilor, și de ași da corpul meu să-l arză, iar iubire nu ași avea, *nici un folos nu-mi este.*” (I. Cor. 13, 3.)

Acestor dăruitori îndatorați le sună numai acela un ajutor, ca mai întâiu ei însăși să dobândească bogăție, mai înainte de a putea ei da: „Te sfătuiesc, să cumperi dela mine aur lămurit prin foc, ca să te îmbogățești.” (Apoc. 3, 18) Ei nu au nimic, pentru că nu cer. (Iacob 4, 2.) Ei să gândească bogății, a putea griji de alții bogat, și ei fac numai rușinea și goliciunea lor cu atât mai publică: Până nu pun ei capăt înprăstierii lor multă, ca să predea inima lor (Prov. 23, 26.), nu vor primi ei nici odată aceea bogăție nesecabilă, care numai în acela Dumnezeu este, care pretinde inima și viața noastră. (Rom. 12, 1.) Cel ce cunoaște valoarea unicei bogăție existentă în Dumnezeu, dă ca acela bărbat, care cumpără țarina, toate celelalte, ca să-și câștige mărgăritarul: (Mat. 13, 44.) Aici e vorba a abziece de toate, câte le avem (Luca 14, 33.), pentru a aparține către cei mai bogați dintre toți. (Mat. 18, 8.) Cel ce aici începe odată, a fi cel primitor, acela poate dăru, cât el vrea, bogăția lui poate numai tot mai mare și mai adâncă deveni: „Că cel ce are, aceluia se va da.” (Mat. 13, 12.)

O așa bogăție nesecabilă poate numai acela dăru, care în sine în-

săși a dat cea mai mare și mai adâncă viață (Tit. 2, 14; Mat. 20, 28.), care pentru noi în *carac*, ca noi să devenim *bogați* prin sărăcia lui. (II. Cor. 8, 7—9.) Cu acest mai mare dar de sineși ni s-au dat nouă *toate*. (Rom. 8, 32; II. Petru 1, 3.) El este averea cea nepretuită care trebuie *avută și finută*. (Iacob 4, 2; Apoc. 2, 22; 3, 11; I. Cor. 4, 7.) Ce El ne dă nouă în sine, nu-i un dar mort, ci o putere viufăcătoare, puternică lucrătoare, pentru că e cea Dumnezească (II. Petru 1, 3.), pentru că este soarele, care ni se dăruiește și care ne dăruiește pre noi: Este bogăția luminci, care iarăși lasă să vină din noi lumină și căldură. Pentru aceea e toată bogăția dăruitoară luminată de soare. „Asemenea aurului luminează privirea pre dăruitor. Strălucirea aurită leagă pacea între lună și soare. Luminător și blând este cea mai înaltă virtute; virtutea dăruitoare — un soare aurit!”

Ca căldura soarelui și strălucirea razelor este puterea iubirei, care devine tot mai bogată în toate lucrările ei bune a faptice binefacere (Filip 1, 9; II. Cor. 9, 8; I. Tim. 6, 18.), într'o bogăție, care o dovedește în toate. (I. Cor. 1, 5; II. Cor. 8, 7.) De multe ori sunt acești dăruitori ca săraci cunoscuți. Și totuși îmbogățesc pre așa mulți. (II. Cor. 6, 10.) Și dacă s'ar părea uneori, ca și când n'am avea nimic, totuși avem în adevăr toate (II. Cor. 6, 10.), ca soarele în ascunsul său. Bogăția lăuntrică dă putere la amândouă, la prisos și la lipsa averilor pământești. (Filip 4, 12—18.) Viața lui extraordinară are destul în hrană și îmbrăcăminte (I. Tim. 6, 8.) și totuși are totdeauna putere, a da, ce altul nu poate da. (Fapt. 3, 6.) Un Petru putu spune către cel olog: „Aur și argint nu am; dară ceea ce am, îți dau: Scoală și umblă!”

Strălucirea razelor soarelui lucește într'o mocirlă sărăcăcioasă tot așa, cum strălucește de bogat în aur și argint. Bogăția dăruitoare dovedește

puterea și căldura sa lăuntrică tot așa în predarea bunurilor și posesiunilor externe precum și pe toate teritoarele activității și lucrării. (Fapt. 2, 45; 4, 34.)

El dă în dar din îndemnul lăuntric a unei iubiri simple, fără a cunoaște scopuri deosebite, că el e fericit, că îi iertat a da. El are, ca să dea aceluia, ce-i lipsește, și el însăși tot nu devine mai sărac; că cu cât mai mult face ei, cu cât mai mult câștigă, cu cât mai mult dă, cu cât mai mult dăruiește, cu atât mai mare devine bogăția lui; că numai spre folosire și spre valorizare 'i s'a dat lui. Și cu cât mai mult a lucrat el cu aceea, cu atât mai mult 'i să dăruiește lui însăși. „Celui ce s'a dat mult, mult se va cere dela el.“ (Luca 12, 48.) „Cel ce are, aceluia se va da, ca să aibe de prisos.“ (Mat. 25, 29.)

Epistola lui Pavel către

:-: Efesenii. :-:

Continuare.

De H. Meyer.

În versurile 15—23. scrie Pavel adunării din Efes despre rugăciunea sa pentru ea. Mai întâi în v. 15, ce îl îndeamnă pre el la aceea: „Drept aceea și eu, auzind erodința voastră în Domnul Iisus și iubirea voastră către toți sfinții.“ Însă Pavel nu numai despre ei a auzit, și el însăși a fost în Efes. Întâiadată cu ocasiunea întoarcerii sale dela a doua călătorie de misiune. Cu el au venit și Akila și Priscila la Efes, cari au venit mai înainte din Roma la Corint, și au fost acolo găzduitorii lui Pavel. (Fapt. 18, 2. 3. 18—22.) Învățăcei a lui Iisus după cum să pare nu erau până aici în Efes. Însă Pavel merse după obiceiul său în sinagoga iudeilor și a vorbit cu iudeii. (Fapt. 18, 9.) Pe a treia călătorie a sa da misiune veni Pavel iarăși la Efes. „Într'acestea a venit un iudeu cu numele Apolos în Efes, un om elocent și puternic

în scripturi. Acesta era învățat în calea Domnului; și fiind fierbinte la spirit, vorbea și învăța cu dinadinsul cele despre Domnul, deși știa numai botezul lui Ioan. Acesta a început a vorbi cu îndrăzneală în sinagogă; și auzindu-l Akila și Priscila, l-au luat la sine, și mai lămurit i-au esplicat călea lui Dumnezeu.“ (Fapt. 18, 24—27.) Așa s'o fi întâmplat, — după ce Apolos iarăși lăsă Efesul și a mers la Achaia, că Pavel, când veni a doua oară la Efes, află acolo învățăcei, cari erau botezați cu botezul lui Ioan, și n'au auzit nici odată despre Duchul sfânt. Dară cari, după ce au primit învățătura dela Pavel, și s'au botezat în numele Domnului Iisus și Pavel puse pe ei mâinile, au primit Duchul sfânt. (Fapt. 19, 1—7.)

După ce Pavel a predicat 3 luni liber în sinagoga iudeilor, îi învăță și înduplică, — până când putu, — și apoi, după ce a deosebit pre învățăcei, făcu el aceea zilnic în sinagoga lui Tiranu, doi ani, ni iertat a-l privi ca fondatorul și învățătorul întemeietor a adunării din Efes și în prejurimea ei mai îndepărtată. (Fapt. 19, 8—20, 1.) În asta vreme zăcea Pavel ca „Sol în lanțuri“ în închisoare în Roma (Efes. 6, 20.), și noi ne-o putem ușor gândi, că el cu mare dor pleca totdeauna urechia sa spre toate acele locuri, unde predicasă evangelia. El s'a rugat pentru toți, de auzia el despre ei, de nu auzia. Numai conținutul rugăciunilor sale putea fi diferit, după cum auzia el despre ei. Pentru mulți făcea el rugăciunea sa cu mare întristare, frică și durere (Rom. 9, 1—5; II. Cor. 2, 4; Gal. 4, 19.); — pentru filipeni, și în aceea vreme și pentru efesenii, și în bucurie. (Fil. 1, 4.) Apostolul o ia ca de sigur, că toți apostolii adevărați și următorii Domnului exerciază datorințele iubirei, și așa să și roagă neîncetat pentru toate adunările Domnului și pentru toți necredincioșii. Aceșora le dă el espresune pe când zice: „Drept aceea și eu.“ Ni iertat a spune, că măsura credinței noastre

și a pietății noastre și a iubirei și a creștinătății noastre întregă să cunoaște după măsura rugăciunii noastre pentru toți oamenii. (I. Tim. 2, 1—8.)

„După ce am auzit,” zice apostolul. La spunere și auzire mult atârnă, cine este cel ce spune, și cine este, cel ce aude. Cu amândouă, cu spunerea și auzirea, să face mult bine, dară și foarte mult rău. Toate de acolo atârnă din ce plan și cu ce iubire să face: că oare din iubirea spre bine ori spre rău, din iubirea lui Dumnezeu ori din iubirea către lume. Pavel a trebuit să auză multe și diferite, bune și dorite, dară și multe rele și nedorite, dela oameni diferiți, dela buni și sinceri, dară și dela răi și vicleni. Astădată auzi el dela oameni credincioși, și numai bune și dorite: „Despre credința noastră în Domnul Iisus și despre iubirea noastră către toți sfinții.” Care amândouă — lucrările, acțiunea și fructele Duchului sfânt — aparțin nedespărțibil la olaltă și sunt totdeauna la olaltă: Nici odată nu-i una fără de cealaltă. Cel ce are una, aceluia nu-i poate lipsi cealaltă; iar celui ce-i lipsește una, acela nu poate nici cealaltă avea. Ele nu pot fi nici odată altecum, decât prin Duchul sfânt de față; în mod neadevărat și fals da, dară în mod adevărat și veritabil nici când. Unde Duchul sfânt le lucrează, acolo le lucrează amândouă la olaltă. El nu lucrează nici când una fără de cealaltă: Unde El lucrează una, acolo lucrează El și cealaltă; unde El nu lucrează una, acolo nu lucrează nici cealaltă. El nici nu le lucrează după olaltă, mai întâiu una și apoi cealaltă: El le lucrează numai în tot aceeași vreme, amândouă la olaltă și una cu alta. Ele nu pot fi după natura lor despărțite, nici a fi una fără de cealaltă. El dară nici nu poate una fără de cealaltă, ci numai amândouă la olaltă face. Amândouă sunt nespuse de prețioasă, spre mântuirea și fericirea noastră lucruri nelipsite:

a) Numai prin credința în Domnul nostru Iisus suntem noi renăscuți și și renoiți, îndreptați, și păcatele noastre iertate; ne-am făcut părtași de viața cea nouă, dumnezească; vecinică, și am murit păcatului și lumii; am primit Duchul sfânt, și este iubirea lui Dumnezeu vărsată în inimile noastre; suntem noi în botez cu Christos morți și am înviat spre o viață nouă numai pentru El; suntem noi fiii lui Dumnezeu, am devenit moștenitorii lui și împreună moștenitori ai lui Christos; vom fi noi sfințiți și scutiți în mărire, și ne facem părtași ei.

b) Numai prin iubire către toți sfinții *dovedim* noi credința noastră în Domnul nostru Iisus și că iubirea lui Dumnezeu este vărsată în inimile noastre și noi am primit Duchul sfânt; că noi aparținem familiei lui Dumnezeu și și suntem fiii lui. (I. Ioan 4, 7. 8.) Numai ca așa unii, cari iubesc pe toți sfinții, avem noi împărțășire cu Dumnezeu și parte în împărțășirea sfinților și împărțășirea tuturor cu Dumnezeu. Numai sângur aceasta iubire dela Dumnezeu și către Dumnezeu, care nainte de toate să dovedește ca iubire către toți sfinții, ca adevărată iubire frățască, iar apoi și ca iubire către toți oamenii, imprumulă la întregă noastră ființa și lucrare valoarea ei; numai ca este adevărată și lui Dumnezeu bineplăcută coardă de purtat a lucrării noastre, și numai întrucât ea ne constringe pre noi, este lucrarea noastră bineplăcută. Dară toate câte nu vin din credință sunt păcat, și toate câte nu vin din aceasta iubire sunt total fără de valoare.

În versul 16 și următoarele până la sfârșitul capitolului comunică apostolul fraților săi conținutul general a rugăciunilor sale pentru ei: „nu încetez a mulțami pentru voi...” Aceasta trebuia să fie la toate rugăciunile sale pentru ei cea dintăiu. Lui nu 'i iertet a se ruga pentru frații săi ca și când nu ar fi primit ei încă nimica dela Dumnezeu. Aceasta ar fi fost o

nedreptate grea contra lui Dumnezeu, o respingere a multor și mari dovezi ale milei și binecuvântărilor lui Dumnezeu care le-au primit ei deja dela El, și o mulțămire vrednică de urit față de El. Asta-i în tot cazul modul multor rugători: Ei tot să roagă ca și când le-ar datori lor Dumnezeu mult, și ei încă n'ar fi primit nimic dela El. Nu ca și când ar datora și ei lui Dumnezeu, ei numai tot îl lor; și ei în deosebi nici nu ar avea nimic de mulțămīt. Ei nu cunosc, că mulțămīta către Dumnezeu, și a-i mulțămī lui totdeauna, este una mai întiā și foarte serioasă datorință a fiecărui om; și că mulțămīta către Dumnezeu este o nedreptate mare și vrednică de pedepsă, și un sām̃n a nelegiurii. Inse apostolul știe, că efesenii au primit nespūs de multă milă și bine dela Dumnezeu, și încă de tot fără a fi meritat-o. Numai rele, nemilă și mânia au meritat ei, și numai bune, milă și mântuire și pace au primit ei dela Dumnezeu. (Efez. 2.) Pentru aceasta mulțămeste el lui Dumnezeu. El îi mulțămeste în locul efesenilor, deoarece ei însăși doară nu o fac îndeajuns; dară în tot cazul nici nu o pot face îndeajuns. Dară el mulțămeste lui Dumnezeu și pentru sine, pentru că Dumnezeu cu toate câte le făcu el efesenilor, și inima lui o îmbucură foarte: El iubește pre efeseni, și pentru aceea sunt binefacerile ce Dumnezeu le dovedi efesenilor, și lui dovedite. El este una cu ei, așa că toate ce se fac lor, și lui 'i se fac. Aceea era pentru el foarte firește, și nici nu putu la el, ca trimesul lui Dumnezeu și servul lui Iisus Christos fi altcum: El putu numai pre Acela imita, care într'atāta iubi întreaga omenime, că a dat pre unul-născut Fiul al său; și numai Aceluia urma, care pre sine, ca să fie Mântuitorul lumii, să înjosi mai adânc și făcu cel mai greu lucru și suferi mai cumplit pentru ea. Aci e pentru apostol ceva mic a nu înceta cu mulțămīta pentru aceia, pre cari Dumnezeu îi mântui și i-a

făcut fericiți. Aceasta-i la el nu numai obligațiune și datorință, nu, aceasta-i la el cea mai adâncă trebuință a inimii: este exprimarea continuă a unei constringere lăuntrică. De sigur, așa ar trebui să fie și la fiecare din noi. -- Și așa va și fi și nu altcum, dacă avem noi Duchul lui Dumnezeu și cugetarea lui Christos.

Apostolul nu mulțămeste efesenilor pentru credința la ei în Domnul Iisus și pentru iubirea lor către toți sfinții, ei numai lui Dumnezeu. Cu durere să întâmplă în zilele noastre, că acei-lora, cari au venit la ascultarea cuvântului lui Dumnezeu, li se mulțămeste, în locul lui Dumnezeu, că 'el i-a adus la aceasta. Dacă unui om să mulțămeste deja pentru aceea, că vine a asculta cuvântul lui Dumnezeu, oare ce să 'i se facă atunci, că se va și pocăi? Oare poate fi atunci de ajuns, că îi dovedim deosebită stimă și-i mulțămim cu cuvinte deosebite? În tot cazul nici nu-i întrebare, că sunt destui oameni, cari, când să pocăiesc, pentru aceea așteaptă o tratare curtenoasă, și iarăși și din nou, și pentru toate câte le-ar face ei, așteaptă mulțămītă și recunoaștere. Dară convertiți dela Dumnezeu nu sunt ei. Dară sunt și așa unii, și aceia nu sunt pușini, cărora, dacă să pocăiesc, cu tratare respectuasă și cuvinte prietenoase de mulțămītă înca nu li servit: Ei pretind recunoaștere mai apucabilă de târg ori de bancă (plată). Aceștia sunt oameni vrednici de deplâns nefericiți, și și o nefericire pentru fiecare adunare, în care ei își găsesc cale.

„Și-mi amintesc de voi în rugăciunea mea...” Și în aceste cuvinte vine sām̃țul și conștiința cea vicioasă, stăpânitoare a toată gândirea și voința unității lui cu efesenii, și cu toți credincioșii hotărīt și lămurit la iveală. Pentru sine sângur a se ruga, aceea nici nu o putea el: la aceasta ar trebui să aibe el cu mult mai puțin din Duchul și din iubirea și din cugetarea lui Dumnezeu și a lui Christos, și a fi învătătorului său cu mult

mai neasemenea. Noi oamenii o iubim, dacă alții își amintesc de noi în iubire și respect. Și după cum sunt aceia, cari astfel își amintesc de noi în iubire și respect, ne sâptăm ne noi onorați, încurajați, sprijiniți și îndemnați; sau și mângăiați, întăriți, recreați și îmbucurați. Pentru credincioșii din Efes nu putea exista persoană omenească, acărora amintire iubitoare pentru ei ar fi avut deosemena valoare ca aceea a apostolului Pavel o putea avea: El era acela bărbat, pre care Dumnezeu și l-a ales și pregătit la aceea, cel mai bun, ce poate exista, a le da lor; nespuse de bun, prețios și valoros, decât toți oamenii le-ar fi putut da. Și între toate mijloacele, cari stăteau apostolului la dispozițiune, a întoarce spre ei și mai departe, și și mai multe binecuvântări și dovezi ale charului dela Dumnezeu, ocupă rugăciunea lui pentru ei cel mai bun loc. Valoarea și însămnătatea rugăciunii lui Pavel pentru ei a o preaprețui le-ar fi fost lor de tot cu neputință. Și noi, dacă suntem adevărați învățați ai lui Iisus și avem liberă pășire la tronul charului, nu putem pentru consoții nostri la înpărție și la strimțorare, și și pentru toți ceilalți oameni, nimic mai bun și nimic mai rezultat face, decât a ne ruga pentru ei cu serioșitate și cu stăruință. Precum și pentru noi de nimene mai bun și mai valoros nu să poate face, ca rugăciunea cu credință și cu stăruință a oamenilor credincioși ai lui Dumnezeu. Dumnezeu a făcut pre ai săi ca regi și preoți. (I. Petru 2, 9; Apoc. 1, 6.) Serviciul lor regesc este mare, iar serviciul lor preoțesc e cu mult mai mare și mai important: Cu cea din urmă mișcă ei brațul cel tot așa de milostiv ca și puternic a lui Dumnezeu, și aceasta-i mai mult ca toate.

Continuăm.

Călindarul nostru: **Patru anotimpuri** e sub tipar; silească-se fiecare să-l aibe în casă, că e interesant și folositor.

PENTRU COPIII NOSTRI.

Colectat de B—r.

Unde îngenunchia tata.

Mie mi s'a istorisit o întâmplare alor doi frați, cari, deși aveau un tată creștin, serios, totuși erau foarte neclegiuți. Tata îngenunchia în fiecare seară lângă o masă mică, care stătea lângă cuptor în odaia, pentru a se ruga. Iar cei doi tineri nu aveau plăcere, a se uni acolo la olaltă cu tata lor în rugăciune. Dintr'odată muri omul bătrîn, și cei doi fii înrăutățiți erau deci sănguri. De câte ori le-a povestit tata lor cu lacrimi în ochi despre iubirea Mântuitorului, dară iei nu voiau să auză nimic despre aceea.

Anii trecură, și când deveniră ceva mai avuți, să hotărîră, a strica casa cea veche și a-și zidi una mai mare. Ei amândoi erau bărdasi învățați și puteau însăși face lucrul. Mai întâiu fu acoperimătul căsei delăturat, apoi păreții, și apoi veni rândul la podelele de jos. Scândură după scândură fu desfăcută, până când ajunseră tocmai lângă cuptorul cel mare, unde stătea mai nainte masa cea mică. Acolo stătu unul din ei în loc cu lucrul și să uită la fratele său. Apoi zise el:

„Aici stătea masa cea mică, pe care totdeauna să putea găsi Biblia, și aici e locul, unde îngenunchia tata la rugăciune.“ —

Fratele response: „Da, așa 'mi este, ca și când ași vedea urmele îngenunchilor săi pe aceasta podeală. — Eu nu pot aceasta strica, fă-o tu!“

„Oh nu, nici eu nu o pot, aceea îți-o las ție,“ zise celalalt.

Pe când ei stăteau acolo și să uitau unul la celalalt, vorbea cătră ei glasul tatălui lor, și Duchul lui Dumnezeu dădu aceluia și mai multă accentuare; fără de voie îngenunchiară amândoi fii pe tot acela loc, unde

ingenunchiasă tata de mii de ori, și-și puseră întrebarea cea de demult cunoscută: „Ce să fac, ca să mă mântuiesc?” La aceasta luă duhul lui Dumnezeu inimile lor în posesiune, și nainte de a fi îndelăturat ei podcaua cea vechiă, s'au predat ei cu tot Rescumpărătorului lor. *Din W. & W.*

Conștiința cea rea.

Fapt. 24, 1. 10. 14—18. 22—26.

Pavel stă înaintea guvernatorului roman și trebuie să dea răspuns. El nu să scuză, nu blamă pre iudei, cari l'au adus acolo pe cale nedreaptă, ci spune simplu și lămurit adevărul. Ach, de am face-o noi totdeauna asemenea! — Dară cum o facem noi cele de multe ori; „N'am ce face” — „Io nu mis de vină!” — Așa să strigă îndată și în sfârșit să fălește cineva, dacă s'a scos cu istețime mincinoasă. Aceea nu-i frumos, nu, ci încă foarte trist. Pavel nu-i timid, ca odinioară Petru. El mărturisește, că opartește lui Iisus, și zice: „La aceasta mă deprind, ca să am o conștiință nepătată către Dumnezeu și către oameni!”

Aceasta-i o bună deprindere. Cea mai frumoasă posesiune este o conștiință bună. Ai tu aceea? Din nou și din nou ne sună a ne hotări, că oare vrem să stăm în ceva lucru cu conștiința curată sau a ne rescumpăra o favoare scurtă — care acuși să schimbă în nefavoare — cu o conștiință rănită, bolnavă.

Uitați-vă odată colo la sârmanul Felix. Guvernatorul cel foarte bogat, care, cum să vede bine, știa despre calea adevărului, dară nu voia să meargă pe ea, cât de deplăns apare el în timiditatea sa lăuntrică. Pavel n'ar fi schimbat cu el pentru lumea asta; nici eu. Cel acuzat devine judecător. Pavel arată lui Felix unde zac păcatele lui; aici, aici, Felixe, aici nu să potriveștel Această e deosebirea unei conștiințe sănătoase și unei bolnave. Conștiința sănătoasă e mulță-

mitoare, dacă-i arătăm o pată, și o lasă iute o fi spălată de Mântuitorul prin sângele său. O conștiință vătămată zice: „Nu, aceasta eu nu o pot auzi;” își astupă urechile și o ia la fugă. Așa unul era Felix. El nu mulțamește lui Pavel, ci strigă: „Când oi avea vreme potrivită, te voi chema iarăși; acuma nu mi se potrivește!” Dară nu numai că Felix nu voia să asculte de glasul lui Dumnezeu, el voia încă să scoată bani dela Pavel. Asta-i totuși ordinar. Ach, copiii, așa o ajung oameni, cari nu-și păstrează o conștiință gingașă, curată. Rogu-vă, rogu-vă, aveți grijă de voi!

Oi-sim.

În china să privește nașterea unei fată ca sarcină, ba, mai ca un despreț pentru familie. În vremurile de sărăcie și scădinte sau la eruperea boalelor epidemice e silința părinților numai acolo îndreptată, a scăpa de fetele lor. Pentru aceea a și aflat iubirea creștină un câmp mare pentru activitatea ei, și-i este ei de mulțămît deschiderea unei mulțime de căși pentru primirea așa unor fete respinse. Când d. e. cu cam 10 ani mai înainte în nordul chinei erupse o foamete mare. să umplu casa orfanală de fete din Thai yen-fu iute cu așa biete fete mici, fomite, slăbite, ba, de multe ori deja murinde. Pe lângă toată grijirea bună, în care fură împărțite, totuși muri un număr mare din ele. — Dară acelea, cari rămaseră în viață, dela 10—14 ani, sunt de o missionaresă, lângă care stau câteva femei chineze creștine întru ajutori, crescute și învățate. Ele învață aici, ce le poate fi de folos pentru viața asta; înse nainte de toate aceea, ce-i de lipsă pentru viața viitoare, vecinică.

Eu vreu acuma să fac pre iubiții cetitori cu una din aceste fete cunoscute. Vedeti, aici este odată una din ele, numele ei e Oi-sim.

Ach, ce un nume-i acesta! Iți gândi voi. Înse numai o leacă de răb-

dare, însmnătatea lui acuși vă va împăca cu ea. El însămnează „Inimă iubitoare“.

Și într'adevăr nu înzădar purtă Oi-sim acest nume frumos! Ea era în fapt foarte gingașă și iubitoare. De-când s'a învățat ea a cunoaște pre Domnul Iisus, voia ea pentru ori ce preți face pre toți, cu cari ajunse în atindere, cunoscuți cu Mântuitorul. Într'o zi văzu învățătoreasa pre Oi-sim sezând pe treapta de piatră, care duce dela verandă în curte, pânăcând „Unchiul mare Apau“ tocmai era pe cale, a mătura acolo. Apau era portarul și servul casei de fete, și de oarece era deja trecut de 80 ani, îl numiau cu toți după obiceiul țărese „Unchiul mare“. De ar fi fost el cu 20 de ani mai tînăr, atunci l-ar fi numit numai „Unchiu“.

Oi-sim să întoarge în modul ei prietenos către el. „Unchiule mare,“ zice ea, „d-ta te vezi binișor bătrîn. D-ta de sigur ești mai bătrîn de 70 ani?“

„Oh da“, răspuse el, „eu sunt mai bătrîn.“

„Atunci vei muri d-ta curând, așa-i?“ continuă fata cea tînără.

-Moșneagul era cum să vedea binișor confus prin aceasta amintire sinceră la sfârșitul său; el nu răspuse nimic, dincontra începu el, a pune mătura sa cu atât mai sirguințios în mișcare pe pietrele curtei.

Dară Oi-sim nu să lăsă prin tăcere scoasă din fire.

„Unchiule mare,“ începu ea iarăși, „între aceste înprejurări vei muri d-ta curând, că biblia spune: „Viața noastră e șaptezeci de ani“, și d-ta ai și trecut acest hotar; dară oare unde va merge sufletul d-tale?“

Pânăcând moșneagul rămase în tăcerea sa și să făcu, ca și când n'ar auzi nimic, fi istorisi fata cu exprimarea simplității mișcătoare despre Ierusalimul ceresc, acărui porți de mărgăritar și stradele sunt de aur curat cu însuflețire copilărească descrie, ca apoi descrierea tuturor acestor frumsețe să o închidă cu

cuvintele: „Si cugetă, către toate acestea va fi și Domnul însăși acolo!“

Dară acuma mai aminti ea și de acela loc, unde va fi numai plângere și crișnirea dinților și care și chinezi cei păgâni știu în așa colorii întune-coase descria. În sfârșit să mai întoarse ea către moșneag: „Deci, Unchiule mare, către care din aceste două locuri mergi d-ta? D-ta ști, că mergerea d-tale în cer numai dela d-ta atârnă; Iisus a murit și pentru d-ta pe cruce pe Golgota; dară mergi d-ta în fapt acolo?“

Missionăresa, care ascultă din odaia ei aceasta conversare, era așa de mișcată, că se aruncă pe genunchi și mulțami lui Dumnezeu, că El ostenelele ei, a aduce pe Oi-sim la cunoștința Domnului Iisus, atât de vezibil le binecuvântă.

Din W. & W.

DIN FĂURIE.

În „Wahrheitszeuge“, foaia fraților nostri germani am aflat următoarea istorioară drăgălașă, care am oferi-o la toți cei ce o vor ceti. Aici sună următoarele:

„Iubite fr. Hoefs!

Aici sunt 10 mărci (cam 12 cor.) dela suboficerii S. M. W. Z. 4. Pion.-Bat. 23. Destinat pentru binefacere de războiu.

Încă puține despre modul colec-tării. În cartirul nostru am așezat o lăduță. Tot însul, care vorbi un blăstem ori vr'un cuvânt urit, avea să arunce în lăduță o bucată hotărită de ban. Cu aceasta avurăm noi tot-odată prilej, prin o arătare spre lăduță a ne face unul pre altul atenți la vorbirea cea rea, și precând cel pedepsit arunca acolo banul său, avu el un sămn vezibil, care îndeosebi îl făcu atent la smintele lui. Noi avurăm prin

aceasta foarte bune rezultate și recomandăm aceasta lucrare la fiecare cuartir. Înse nu pentru bani ci pentru Mântuitorul voim noi să ne ostenim, a încunjura lucrurile păcătoase.

În nedejdea, că aceasta epistolă ajunge în mâinile d-tale, te salută în Domnul

L. R. Sergeant.“

Că ajunse suma pâna la 10 mărei, ne putem gândi, că aici nu puțini „fii ai lumii” trebuiau luați la muștrare. Dară că să supuseră la așa ceva, e de sigur un sămăn, că unul sau câțiva ucenici credincioși ai Domnului au lăsat să lumineze lumina lor. Bravo, fraților! Nu slăbiți! Și dacă apoi cei 10 mărei următori nu vor mai fi bani de pedepsire, ei jertfe de mulțămire, ne-om bucura de o mie de ori mai mult! Cine vrea să urmeze acestor bărbați de omenie, cari și în țară vrăjmașă exerciază disciplină aspră bărbătească și voiesc a se păzi de însălbaticirea moralelor?

* * *

Un locotenent, serie cineva în „B. Z.”, merse a doua zi de Rusalii cu compania sa în șanțul de pușcat. Patruzeci de metri de acolo zăceau francezii, cari arădicară înaintea poziției lor o tablă cu scrierea: „Italia cu noi!” Numitul locotenent făcu prin oameni săi o tablă de respuns, pe care stătea: „Dumnezeu cu noi!”

* * *

Predicătorul de curte Lic. Doehring făcu o călătorie de 5 săptămâni la frontul de ost și apoi dădu în catedrală într'un raport despre „Religiunea câmpului de luptă” o mărturisire a impresiilor sale. La aceasta spuse el un cuvânt a lui Hindenburg, care acesta 'i spuse lui. „Acea o spun eu: Cel ce a participat la acest războiu, din tot sufletul său dacă a participat, acela trebuie să se pocăiască!”

* * *

Eu vă spun vouă la toți, care sunteți prietenii mei: Cel ce nu crede în Dumnezeu, pre acela îl poftese în linia de pușcat, când vin șrapnelele, granatele, atunci să învață a crede...

* * *

În asta vară au trecut 600 de ani, decând pe câmpul de misiune a murit un bărbat moarte de martir, care era mai întâi îndemnat, a învinge pre Islam cu armele iubirei, după ce acelea a luptelor cruciate să dovediră ca fără de răzultat. Era Ruimundus Lullus, născut pela anul 1232 pe insula balearema Nolorca ca fiul unui nobil spaniol. Tinăreța lui și anii întâiu a bărbăției sale nu arătau nimic din chiămarea sa de mai târziu. În toate artisticele științifice deprins, un învățător a poesiei și cântărei, făcu el serviciul său lumese ca oficiant la curtea regală, până când dintr'odată ajunse el la cunoștința deșertăciunii lucrului său, să desfăcu de familia sa și păși ca membru lumese în ordinul franciscan (călugăresc). De aici nainte puse el darul său strălucit și bogata sa știință în serviciul Domnului celui nou aflat, și încă îl adușă privirea la mohomedanii cei mulți ai patriei sale la hotărîrea, a aduce mărturisitorilor islamului pre Dumnezeu cel adevărat în mod cuvenit: „Este credința mea, oh Doamne' că cucerirea pământului celui sfânt nici într'un alt chip nu să poate face decât după exemplul tău și a apostolilor prin credință, rugăciune, lacrimi și jertfirea propriei noastre viață.”

În anul 1292 merge el la Tunis și caută a dovedi învățaților sarazeniei, că cunoștința sa despre Dumnezeu, e mai bună ca a lor, deoarece ei știu numai despre puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Deși în sfârșit prins, judecat la moarte și numai la o deosebită mijlocire slobozit, a repetat el aceea cale mai de două ori. A doua călătorie să sfârși cu închidere pe șasă luni, a treia, care o întreprinse el ca bătrîn de optzeci de ani, cu

uciderea lui cu pietre în vara anului 1315. Înse acest sfârșit era dorința lui: „Deși nu sunt vrednic, oh Doamne, a muri pentru tine, totuși am nedejde la asta moarte sfântă, prețioasă.”

Raimundus Lullus a fost departe înainte cu vremea sa. Cu iubirea sa cea bogată pentru credincioșii cei răătători ai profetului, în loc de lupta cea de altcum predicată contra cei „necredincioși”, cu pătrunderea lui la studiarea caracterului lor în locul necunoștinței lor fără fund, care întimpina atunci ființa Islamului, și cu pregătirea potrivită a lucrului de misiune lângă toată însuflețirea cea sfântă ca motiv a aflat el puțină urmare. Când voia el să lucre pe insula Cipru, care stătea sub stăpânire creștină; fu el trimis de acolo. Pre noi înse să ne întărească lucrul vieții acestui bărbat cu iubire fierbinte în aceea cunoștință, care totmai acuma să arată din nou creștinătății, că islamul nu-i iertat să rămână tot numai obiectul apărării noastre, ci trebuie să devină primitorul iubirii noastre.

Din Wge.

sa primejdioasă ori cât de isteț ar fi el, nu să poate folosi. Când aude el din serva sa israelită, că în Israil s'ar putea el vindeca, îl trimete stăpânul său, înse nu la profet, ci la rege. Acela nu poate ajuta, cât de puternic ar fi. Dară este un om, și dacă nu mult prețnit în Israil, acest om stă în legătură cu Dumnezeui cei preainalt. Elisei zice: Trimete-l la mine! Naaman merge, și lui să pare ca om mare, că nu ar fi de lipsă a se supune poruncei profetului, dară în urmă o vede, că era bine a primi sfatul dela cel mai nesocotit om, că i-a fost spre bine. Să ascultăm și noi de servii lui Christos.

Dumineca, în 23. Octobre.

43. 'Scutitorii cei cerești alui Elisei.

II. Regi 6, 8—23.

Cuvânt de aur: „Îngerul lui Iehova tăbărește în jurul celor ce se tem de dînsul, și-i mîntuie.” Psalm 34, 7.

În Dumineca trecută văzurăm noi, cum Naaman sirianul fu vindecat de lepra sa prin Elisei servul lui Dumnezeu. Astăzi vedem noi mulțamul. Sirienii vin iarăși la Israil, dară nu ca să se vindece de lepră, nici de altă boală, ci ei năvărila și voinu să bată pre Israil. Dară nu după planul lor merge treaba. Când regele lor caută după șpioni 'i se spune, că profetul din Israil știe toate planurile regelui, pentru că lui 'i le spune Dumnezeu. El dă porunca, ca acest profet să se aducă la el cu să-l facă nesticăcios. Dară Elisei doarme liniștit. El știe, că cauza lui stă bine. Dimineața să spărie servul lui Elisei. Dară curând vede el, că temerea lui nu-i întemeiată. El sei nu-i prins de trupa vrăjmașă, dară el sângur prinde o trupă de vrăjmași. Acuma să bucură regele lui Israil, când vede prisoierii cei mulți. El ar avea voie a se bate cu ei, dară nu-i slobod. El trebuie să le facă bine. Astădată să rușină vrăjmașul și merse.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă, în 17. Octobre.

42. Cum vindecă Elisei pre Naaman sirianul.

II. Regi 5, 1—27.

Cuvânt de aur: „Eu sunt Dumnezeu, care te vindecă.” II. Moisi 15, 26.

Noi am văzut în Dumineca trecută, cum serul lui Dumnezeu Ilie fu luat de carul și caili înfocați trimesi de Dumnezeu sus în cer și cum Elisei fu îmbrăcat cu aceea putere făcătoare de minuni. Astăzi aflăm pre Naaman, un om fruntaș a regelui sirian, pe care să sprijinea stăpânul său, dară el e lepros. Cu lepra

Duminecă, în 30. Octobree.

44. Cum fu copilul loas încoronat de rege.

II. Regi 11, 1—20.

Cuvânt de aur: „Casa celor nelegiuiți dărîma-se-va, dară cortul celor drepti va înflori.” Prov. 14, 11.

În duminica trecută am văzut noi, cât de minunat a putut bunul Dumnezeu scuti pre servul său Elisei de atacul vrăjmașului, ba, i-a dat trupele vrăjmașului în mână, să o conducă unde el voiește. Astăzi aflăm pre un tînăr, abea un copil de 7 ani, care ajunsese să fie încoronat ca rege preste poporul lui Dumnezeu. Atalia cea nelegiuită fu ucisă, când voia să facă alarmă; dară cuvântul nostru auriu ne spune cu drept, că casa nelegiuitului se va dărîma, dară cortul celui drept va înflori. Despre loas vom mai auzi noi altădată.

Duminecă, în 7. Novembree.

45. Cum drege loas templul.

II. Regi 11, 21—12, 16.

Cuvânt de aur: „Dumnezeu iubește pre dătătorul voios.” II. Corint. 9, 7.

După ce văzurăm noi în duminica trecută cum fu loas, copilul cel de 7 ani încoronat de rege preste Iuda, îl vedem astăzi, după ce trecură câțiva ani dela încoronarea sa, cum să silește el, ca casa cea prin domnia celor nelegiuiți stricată, adevă părăsită, să fie iarăși dreasă și regulată, ca să poată servi cu bucurie lui Dumnezeu. La aceasta nu cruță el aurul și argintul, ba el însufletește și pre alții la darea voiasă, și astfel vedem noi lucrarea lui plăcută înaintea lui Dumnezeu. Noi încă am putea mult învăța dela acest tînăr, cum să aducem jertfele noastre lui Dumnezeu. Dară să aducem nainte de toate inima noastră lui ca jertfă plăcută.

Duminecă, în 14. Novembree.

46. Cum să opune Daniil necumpătării.

(Lecțiune de reținore.)

Daniil 1, 1—21.

Cuvânt de aur: „Priveghiați, stați în credință, îmbărbătați-vă, întăriți-vă.” I. Corint. 16, 13.

Astăzi avem noi o deosebită lecțiune, care ar trebui ca să o studiem noi foarte bine, să ne cercăm și pre noi, de putem așa ca Daniil abzice de toate cele ce ar fi de piedică altora, dară și nouă, și să nu fim fără de cumpăt, nici la mâncat, nici la beut. Iar de nu vom bea noi, asemenea lui Daniil, nici pic de beuturi spirituase, cu atât mai bine va fi pentru noi. În tot cazul ar trebui, ca un învățator a școalei duminicale să se arate ca un exemplu bun clasei sale. Iar dacă el bea, atunci s'a șters exemplul, și noi am rămas de rușine. Și noi și aceea o știm: că bețivii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.

Duminecă, în 21. Novembree.

47. Iona, missionarul pentru Niniva.

Iona 3, 1—10; 4, 1—11.

Cuvânt de aur: „Mergeți și învățați pre toate popoarele, botezându-le în numele Părintelui, și al Fiului și al sfântului Spirit.” Mat. 28, 19.

Niniva era un oraș mare, în care locuia mult popor, ba și regele locuia acolo. La acest mare popor fu Iona trimes, ca să-i vestească pedeapsa lui Dumnezeu pentru fărădelegea lui. Dară unde vei găsi așa oameni, la cari să le placă pedeapsa! Ei să gândesc. Vestea ajunge până la rege, și ce face el? El nu stă indiferent. O fi mai auzit el de așa judecăți ale lui Dumnezeu, și de sigur nu i-a fi plănut de ele. El o fi auzit și despre o cale, pe care s'ar putea mijloci stămpărarea mâniei lui Dumnezeu. El nu așteaptă multe, că zilele prezine nu sunt multe. El dă poruncă la întregul său popor, ba, nu numai poporul, ci și el însăși are lipsă de pocăință. Și așa să pune pre sine de exemplul și

aduce inima sa în rugăciune, umilință și căință cu post înaintea lui Dumnezeu. Aceasta pildă are efect și tot poporul o face cu el. Oh de ar face-o și astăzi mulți capi a popoarelor asemenea acestui rege din Niniva, cum s'ar schimba treburile și vaiurile de astăzi! Înse să o facem noi! Pentru Niniva era Iona missionarul. Pentru vremea noastră încă și-a ales bunul Dumnezeu întru Fiul său missionari. Nu ai vrea tu să fi așa unul?

Duminică, în 28. Novembrec.

48. Amos, profetul nefricos.

Amos 5, 1—15.

Cuvânt de aur: „Cel ce are cuvântul meu, să prochiame cuvântul meu într'adevăr.“ Ier. 23, 28.

Dacă cetim cu luare aminte cuvintele lecțiunii noastre de astăzi, trebuie să zicem, că într'adevăr Amos a fost un profet îndrăzneț, fără de frică. El n'a căutat persoana frunțașilor lui Israil, ci i-a muștrat și i-a îndemnat la pocăință. Dacă ei ar fi primit sfatul acestui profet și om simplu, ei ar fi mai trăit și prosperat, că profetul le spuse: Ascultați pre Iehova și veți trăi. Aceste cuvinte serioase și nouă ne vorbesc, și ar fi foarte bine să le primim și să le urmăm.

Duminică, în 5. Decembrec.

49. Sumeția și pedeapsa lui Uzia.

II. Cronica 26, 9—23.

Cuvânt de aur: „Trufia înjosește pre om, dară cel cu spiritul umilit capătă onoare.“ Prov. 29, 23.

Uzia era un om tânăr când începu domnia sa. El domni la început foarte fericit. Când avea lupte cu vrăjmașii săi, îl ajută Dumnezeu, că el birue. Apoi apucă el a-și întări tot mai bine armata, a zidi cetăți, a se întinde în toate părțile: și el prosperă. Până aici toate au mers după dorință. Acuma înse nu era el îndestulat cu câtă onoare avea; el merse în templu, să apropie la altar, luă tămâiatoarea în mână și voia să funcționeze ca un

preot consacrat. Dară aici îl ajunse nefericirea. El avea multe drepturi, putea să facă ce-i plăcea pe terenul său regesc; dară la lucrurile dumnezeesti nu-i era lui iertat a pune mâna. El e îndemnat de arhieru, să nu facă așa lucru, dară în loc o asculta, el să mănă. Ce folos? Și dacă era el de Dumnezeu onorat, astădată nu o fi. Pedeapsa lui Dumnezeu îndată veni și-l umili. Tot cel ce se înalță, se va înjosi. Să ne învățăm noi din pășania altora, de nu voim a fi lăpădați de Dumnezeu.

Duminică, în 12. Decembrec.

50. Jalea lui Dumnezeu pentru căderea lui Israil.

Osea 11, 1—11.

Cuvânt de aur: „Trasu-i-am cu funii de omenie și cu legături de iubire.“ Osea 11, 4.

Dacă căutăm versurile lecțiunii noastre, trebuie să zicem, că Dumnezeu face o plângere dureroasă pentru un popor cerbicos, care nici de cum nu voia să asculte de glasul lui. Cât a fost acest popor îndemnat și muștrat, ba chiar și aspru pedepsit, și totuși nu voia să primească sfatul cel plin de iubire. Oh adâncul cel nemăsurat a dragostei lui Dumnezeu către un popor necredincios! Și totuși vedem, că după toată muștrarea și pedepsirea încă zise Dumnezeu: Inima mea s'a întors întru mine, compatimirea mea s'a aprins. Nu voiu îndeplini aprinderea mâniei mele... căci eu Dumnezeu sunt, și nu om. Oh câtă milă, câtă bunătate, câtă iubire are Dumnezeu către un popor resculător. Oh să gândim și noi mult la aceasta iubire și să nu o nesocotim, că ea ni să arată zilnic prin Iisus Christos Domnul nostru.

Duminică, în 19. Decembrec.

51. Cum ajunge Israil în captivitate.

II. Regi 17, 1—18.

Cuvânt de aur: Prov. 29, 1.

MISSIUNE.

* **Botez la Venter.** Prin bunăvoința Domnului am avut frumos botez în aug. 19-lea. Mare bucurie ne-a dat Domnul, văzând noi, eum lucră El prin sufletele, care le-a scos din întunerecul cel mare și le-a arătat calea ducătoare la odihna și fericirea sufletească. 70 de suflete rescumpărate stăteau în baine albe, cari își mărturisira păcatele lor și căpătără bucurie în suflet, și putere, să fie ostașii Domnului în lucrul cel sfânt alui Dumnezeu. Un popor număros stătea de față și privea lucrul, care l-a arătat Domnul prin sufletele amintite, ce erau întrebate în o stare blândă și cu lacrimi să rugau cătră Domnul și așteptau legământul cu Domnul prin botez.

Botezul s'a îndeplinit prin fr. I. Tirban; după care ne-am întors cu bucurie la adunare. Apoi sa împărțit Cina Domnului prin fr. I. Tirban și V. Crețu între membri. De Domnul bogata sa binecuvântare preste nouile plante, să poată cu credincioșie sta în casa lui. Oh de ar urma încă mulți aceasta pildă în aceasta vreme grea, ca să se predec Domnului cu inima.

Trimes de *Kreuz L.*

Din Bulgaria. Iubiți frați! Vă facem de cunoscut, că și aicea în pustiul acestei Bulgaria s'a împlinit zisa Mântuitorului, că „împărăția cerului este asemenea grăuntelui de muștar, care e cea mai mică din toate sămânțele, dară când crește să face arbore, și vin paserile cerului și-și fac cuiburi“.

Eu cu ajutorul Domnului am venit în țară în anul 1915, plecând dintre iubiții mei frați din Peșica în ziua de aprilie 15-lea, și am ajuns într'un sat în Bulgaria cu numele Martovița, unde am găsit pre un biet frate și un prieten. Și începând lucrul cu ajutorul Domnului, a predica Evan-

gelia prin colibele săracilor și prin curțile oamenilor de aici, s'au pocăit până acuma 10 suflete, cari au pus bună mărturisire despre Mântuitorul nostru Iisus Christos, în ziua de august 19-lea am plecat către apa Viptului, cântând cântările sionului. Actul botezului s'a săvârșit prin fr. B. Răciuv din Sofia, vorbind în limba bulgară și de fr. Trifon din Lompanca tolmcind în limba română, unde eram incunjuțați de aproape 500 ascultători. De față era și preotul satului, care privea cu ochi de lup către miei și încerca să tulbure serviciul, dară fr. bătrîn nu i-a dat loc. Iar după ce s'a sfârșit am plecat către casă cântând și laudând pre Păstorul nostru Iisus Christos. De Domnul binecuvântarea sa preste nouile plante, ca să-i fie spre onoare.

Trimes de *Barb Arram.*

Veste tristă.

Un frate tînăr de 19 ani, a ruculit la Lugoj, cu numele Gligoriu Ardelean, din comuna Jupânești lângă Făget. Aici îmbolnavindu se a trecut la vecinicie. Iar îngrijitori ospitalului văzându-l în slăbețe au înștiințat pre un preot, că este un ostaș greu bolnav, și preotul a venit îndată la patul fratelui bolnav și fu respins, și dovedind că el e pocăit, și medicul militar văzând că fr. nu primește pre preot, a știut că mai are în ospital pre un pocăit, s'a dus el îndată și l-a îndemnat să meargă la frațele lui, care are să treacă curând de aici, și să șadă acolo până vin părinții lui. Fratele îndemnat a fost din Rădmănești și a vorbit puțin cu el. Fratele i-a spus ce i s'a întâmplat cu preotul, și după aceea a trecut. Părinții lui voind a-l cerceta sâmbătă dimineața ca bolnav, a sosit și l-au găsit mort. După ce au sosit ei dând în știre, că e fiul lor, îndată fură în-

trebați, cu care popă voiesc să-l înmormânteze. Ei ziseră că cu frații. Dară au primit respuns, că nu-l primesc nici unii din preoți în mormintele lor. Dară deși sunt aici în Lugoj 5 religii, gr. or., gr. cat., rom. cat. și reformați, s'au rugat părinții, fiind și ei frați, ca să-l primească baremi iudeii, dară și ei îl respinseră. Ne fiind dară primit nici de unii, s'a împlinit cu el ca și cu Domnul Iisus; că nici în hotarul lugojului nu fu primit, dară nici a merge prin oraș cu el, decât au eșit frații cu el afară la câmp și la hotar, între Lugoj și Jăbăr fu el înmormântat în mormânt nou. Părinții lui au înștiințat în jur pre frați, fiind frați soldați în Lugoj și surorile, și din Gladna, Furdia, Păgănești și Caransebes la înmormântare.

Actul înmormântării a fost în cea mai mare liniște. De față era și un preot catolic și o mulțime de popor, care cu bucurie asculta cuvântul, care s'a mărturisit în curtea ospitalului de fr. Milente Eva din Utvin, ca ostași în Lugoj. Auzind mulți din popor cuvântul s'au pătruns la inimă încât au mers până la mormânt, deși era o cale de un cias, dar nu s'au cruțat, fiind curioși să vadă sfârșitul. Iar la groapă au vorbit mai mulți frați.

Dee Domnul Iisus binecuvântarea sa preste ei, ca să nu le fie călătoria spre condamnare, decât să le fie spre mântuire, Domnul să le ajute lor și tuturor fraților, ca în fapte și iubire să depună bună mărturisire înaintea tuturor oamenilor, lăudând și mărink pre Dumnezeu prin Domnul nostru Iisus Christos aici și în vecinicie.

Trimes de *Ignat Arsenie*,
ostaș în Lugos.

Către frații noștri ostași.

Iubiții mei frați, cei ce stați pe câmpul de luptă, sau zaceți în lazarete sau altecum sunteți bolnavi sau ați ajuns în captivitate! Dumnezeu vă dee la toți multă milă și pace!

Aceia dintre voi, pre cari i-a păzit Dumnezeu până acumă în viață și de

râni grele sau boală sau captivitate, au îndeosebi cauză a mulțami lui și noi cu ei. Și voi ați trebuit să pă-rășiți și să abziceți de multe, a răbda multe grele, a suferi și a purta, și a aduce multă jertfă; mulți doară cele mai mare ce le poate un om aduce. Dară cu toate acestea aveți voi de sigur, și noi cu voi, multă cauză a mulțami Domnului pentru ținerea vieței voastre și pentru multe bunuri, ce le-ați primit în aceasta vreme, din inimă.

De sigur ar fi foarte nedrept și nemulțamitor față de Dumnezeu, și vouă înșivă spre păgăbă și nimenui spre folos, dacă voi *numai una* din bunurile cele multe, din toată mântuirea și binecuvântarea, din nenumeratele dovezi a bunătații a iubirei, îndurării și credincioșiei lui Dumnezeu, care El v'a dovedit în mila sa, ați socoti-o puțin ori ați uita-o, și din contra ați tot gândi la multele jertfe mari, la multele năcazuri și strimțători cari le-ați răbdat, și la setea și foamea, oboseala și neplăcerea, durerile și boalele, pierderile în avere și doară pierderea trainică a sănătății și puterei și vârtutea corpului, cari trebuia să le suferiți. Cu aceasta ar rămânea mulțămita cea ce datoriți lui Dumnezeu și pre voi fericitoare de o parte, bunul care l-ați primit, și gustarea lui, ar dispărea cu încetul din memoria voastră, toate dulcele ajutorului, a bunătații, a iubirei și îndurării, a crutărei și scutului lui Dumnezeu ar dispărea mereuși și în urmă le-ați pierde, și numai cele amare v'ar mai rămânea.

Mulțămita e dulce, nemulțămita e amară. În ce măsură suntem noi mulțamitori pentru bunurile primite, ne bucurăm de ele, le gustăm și le păstrăm. Iar nemulțămita e plata *lumei*; aceasta-i nefericirea ei mare. Pentru aceea nu să bucură de bunătața și iubirea, îndurarea și credincioșia lui Dumnezeu, și tot ajutorul și crutărea lui și îndelungrăbdarea; și pentru aceea are așa puțin sau nimic de acolo.

Pentru aceea vom fi și noi, cari nu puturăm merge în războiu, să fim

mulțămitori din inimă: Mai înainte lui Dumnezeu, pentru tot binele ce a făcut El iubiților noștri frați și camerazilor lor de luptă. Iar apoi și fraților noștri și tuturor camerazilor lor de luptă pentru toate jefelele cele mari, pe cari nu numai pentru ei și iubiții lor, ei tot așa și pentru noi le-au adus.

Simpătia noastră cea mai din inimă să întoarcă firește către aceia, și rugăciunile noastre mai fierbinți sună aceluia din iubiții noștri frați și aceluia camerazi a lor, care sunt greu, doară foarte greu răniți și zac în dureri mari, doară fură și chingii și o parte a membrilor lor, sau doară chiar sănătatea lor pentru toată viața lor, au pierdut-o; sau doară sănătoși ori răniți, doară greu răniți, ciungii ori bolnavi pe lungă vreme, au ajuns în captivitate. Soartea lor, aceea o cunoaștem noi, e aspră și grea, doară foarte greu de suportat. Dară totuși, iubiții mei frați, vă strig eu voauă și soților voștri de luptă și de suferinți: Îndrăzniți, fiți cu încredere! Dumnezeu poate și vrea și va fi și al vostru ajutător puternic, mângăitorul vostru îndurat, plin de compatimire și îndestulitor. Și voi să cunoașteți și o veți păți, că fără de voia Părintelui vostru iubitor, credincios, înțelept și îngrijitor nici un păr nu-i iertat să pice de pe capul vostru. Că cât de aspră și amară e soartea voastră, El o face cu voi bine: Că aceluia, ce-l iubesc, toate, și cele mai amare și mai nesuportabile lucruri, vă servesc spre bine. Fiți siguri la aceea, iubiții mei frați, că acele binecuvântări și înaintări a vieții spirituală, acele mângăieri și recreeri, pacea și bucuria cea dumnezească, împărtășirea cea launtrică și întăritoare, care Dumnezeu favoriților săi deosebiți tocmai în cele mai mari strîmtorări, în suferințele cele mai pline de dureri și în lipsele cele mai amare, — totodată prin conlucrarea aceluia, le dă, sunt așa daruri și privilegii, pe cari ei fără de aceste suferinți, strîmtorări și amărăciuni nici nu le-ar fi putut căpăta ori păți.

Noi oamenii ne dorim nouă și aceluia pre cari îi iubim sănătate și prosperitate trupească pentru totdeauna și zicem — în mod negândit: Sănătatea este bunul cel mai bun, pe care îl poate da Dumnezeu unui om. Dară adevărat nu-i aceea, și în Biblie nu stă nimic despre aceea. De tot în contra: Pe cât e cerul mai înalt ca pământul, cu atât mai folositor și mai binecuvântător spre bine, și mai roditor pentru viața vecinică, sunt și strîmtările trupești, decât prosperitatea trupească. Da, dacă am avea noi numai o viață trupească și am fi creați numai pentru pământ, atunci ar fi prosperitatea trupească cel mai mare bun. Dacă corpul nostru strămoleșit de păcat și pentru aceea mult împiedecător spiritului celui nemuritor și viața noastră într'însul, durează numai scurtă vreme. Oare să fie oarecareva oameni, cari avură parte în fericire netulburată, ori totuși precumperind fericită, pământească, pentru serviciul în împărăția lui Dumnezeu pe pământ în-deosebi folositori și spre propria lor fericire în viața vecinică să fie ajuns deosebit iscușiți? Biblia și pățania, să pare mie, zic nu: Tot mereu facem noi pățania, că aceia fii ai lui Dumnezeu, cărora le-a făcut Părintele lor cereșe mai fierbinte focul cercării și pe cari îi lăsă El mai mult a petrece în cuptorul miseriei, au fost în El cei mai fericii și mai folositori pentru conștii lor și pentru cer mai copti.

Compatimirea noastră mai adâncă, aceea o știm noi bine, iubiții mei frați, vă poate vouă, cu cât mai grea vi soartea, cu atât mai puțin fi de folos, dară rugăciunea noastră pentru voi, dacă de altcum stăm noi cu Dumnezeu în adevărată comunitate și ne rugăm în credință și stăruință, și a contribui din inimă la alinarea durerilor voastre, și cu aceasta la ascultarea rugăciunelor noastre.

Dumnezeu ne dăruiească la toți, cari am rămas acasă și și de altcum avem mai puțin a suferi din înfricoșatele spaime a acestui războiu, acest char,

ca noi în toate strîmtoările și suferințele, lipsele, năcazurile și scădințele, în toate durerile cele mari, cari au ajuns pre mulți din iubiiții noștri frați și compoporeni noștri, să luăm partea nouă cuvenită, ca fiii lui a ne ruga cu credință și stăruință, privind naintea ascultării rugăciunilor noastre cu nedejde și să facem din inimă cele spre ușurarea soartei noastre.

Cu salutarile cele mai intime al vostru fr.

H. Meyer.

CVITARE.

Sora noastră, văduva fratelui Dragos Vasilie, din Rékes (Revetis), a căpătat o sumă de bani din America. După ce a fost publicata prin aceasta foaie moarte fratelui, și auzind frații din Detroit care sunt mai mulți din aceasta comună, li s'a făcut milă și au făcut o colectă, care arată următorul rezultat: Din Revetiș: Dobrei Danilă 5 Dollari, Dobrei Stefan 2—, Dre Ioan 5—, Dobrei Marcu 8—, Opre Florea 2—, Gărgar Șandor 5—, Dobrei Iani 10—, Dobrei Lați 10—, Coman Terenti 2—, Bile Ioan 3—, Crișan Alexandru 8—, Coșar Pavel 3—, Bacoș Ioan 1—, Bodia Terenti 2—, Brata Gligor 3—, Haja Vasilie 1—, Roșia: Dronca Ioan 2—, Holt: Iva Stefan 2—. Govoșdia: Bradian Constantin 2—. Tauț: Hedián Iosa 1—, Hedian George 5—, Pleș George 2—, Bărar Ioan 1—. Ménes: Micolít Tripon 1—. Buteni: Ruja Ilie 1—, Luguzan George 3—, Țentea George 2—, Chișana Constantin 3—, Brădean Tănas 2—, Brinda Zaharie 1—. Căcărău: Oprea Petru 1—. Fenlak: Talpeș Lazar 1—. Crocna: Negru Stefan 1—. Tot la olaltă face suma de 110 Dollari, sau 700 coroane, care sora noastră tocmai la o vreme foarte potrivită o căpătase. Dee Domnul bogata sa binecuvântare preste toți cei ce au cercetat-o astfel. Pentru care ea mulțamește Domnului, care a îndemnat inimile fraților.

POȘTA REDACȚIEI.

Cum o văd on. noștri cetitori, apare acest număr a *Adevărului* cu prescriere Octobrev-Novembre, adecă doua numere într'una. Cauza la aceea să poate găsi, dacă am merge la tipografie și am întreba. Dară nu trebuie nici acolo mers, ca o știe tot omul bine, că cele mai bune puteri sunt duse și așa fiind puterea puțină, iar lucrul mult, nu să poate altcum face. Călindarul nostru frumos aranjat, cu mai multe ilustrații din vremea de acum, e sub tipar și acolo trebuie oameni la lucru. Mai alte lucruri sunt încă la tipografie. Noi cerem dela on. noștri cetitori scuză pentru acest lucru.

Cei ce încă nu au platit abonamentul toți pe acest an, ba doară și mai de mult sunt datori, sunt rugați, a trimete cei puține bani la tipografia noastră, care încă se luptă cu greutăți. Noi vedem că cine vrea și are inimă a-și implini datorința sa, acela nu-i nici de ocean împiedecat și nici de asta stare războinică, numai cine nu vrea, nu poate trimete nici din America, dară nici din Ungaria cu e datorește. Salută pre toți Redacția.

„PATRU ANOTIMPURI“

Calendarul Poporului Creștin

e sub tipar și să poate deja comanda.
Prețul este de 50 fileri.

Tot așa și calendarul maghiar:

„NÉGY ÉVSZAK“

„MULT JELEN JÖVŐ“

precum și calendarul german:

„JAHRESZEITEN“

și calendarul slovăcesc:

„ŠTYRI ČASTKI ROKA“

Toate aceste să pot căpăta la:

WELKER JÓZSEF

Budapest, VII., Hársfa-utca 33.

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.

Editor: Tipografia Baptistilor din Ungaria.